

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 661/1993-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda mr. Horvatinović Ružice kao predsjednika vijeća, te Drakulić Milene, Kocijančić Erike, Mikor Milivoja i dr. Novoselec Petra kao članova vijeća i sudske savjetnice Lipnjak-Bosanac Zlate kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. R.Ž. i dr. zbog krivičnog djela iz čl. 142. st. 1. OKZRH, odlučujući o zajedničkoj žalbi optuženih R.Ž., P.N., Z.L. i K.Đ., podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Sisku od 22. siječnja 1993. K-29/92, u sjednici održanoj 12. svibnja 1994., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske M.I.,

p r e s u d i o j e :

Djelomično se uvažava žalba optuženog R.Ž., preinačuje se u odnosu na ovog optuženika presuda suda prvog stupnja u odluci o kazni, tako da se optuženi R.Ž. za kriv. djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH (čl. 142. st. 1. OKZRH stare numeracije) a zbog kojeg je tom presudom oglašen krivim, na temelju čl. 120 st. 1. OKZRH osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

Žalba optuženog R.Ž. u ostalom dijelu, a u cijelosti žalbe optuženih P.N., Z.L. i K.Đ. odbijaju se kao neosnovane i nepreinačeni dio presude suda prvog stupnja potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Uvodno navedenom presudom Okružnog suda u Sisku oglašeni su u odsutnosti krivima optuženi R.Ž., P.N., Z.L. i K.Đ. zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. OKZRH stare numeracije (sada čl. 120. st. 1. OKZRH) i na temelju tog propisa osuđeni; optuženici R., P. i Z. na kazne zatvora u trajanju od po 10 godina svaki, a optuženi K. . kaznu zatvora u trajanju od 5 godina.

Protiv te presude podnio je zajednički branitelj optuženika zajedničku žalbu označivši kao žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i odluku o kazni, dok iz obrazloženja te žalbe proizlazi da je ona stvarno podnesena samo zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje ili da se preinači i optuženici osude na blaže kazne, "odnosno oslobode odgovornosti i kazne".

Zamjenik državnog odvjetnika Republike Hrvatske, nakon razmatranja spisa, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP predlaže da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Žalba je djelomično osnovana i to samo zbog odluke o kazni u odnosu na optuženog R.Ž., dok u ostalom dijelu ta žalba nije osnovana.

Prigovor pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja se ne može prihvatiti, jer se on obrazlaže samo razlikom između navoda iz optužnice glede ponašanja optuženika K.Đ. i iskaza oštećenog i ujedno svjedoka M.J. s glavne rasprave i to samo u pogledu mjesta počinjenja djela od strane ovog optuženika - tj. da li je to bilo u G., kako se navodi u optužnici, ili u P., kako to utvrđuje pobijana presuda.

Oštećenik i ujedno svjedok M.J. saslušan je na glavnoj raspravi 22. siječnja 1991. godine i to je njegov jedini iskaz, pa okolnost što se u optužnici, koja je podignuta na temelju čl. 45. st. 2. toč. 3. ZKP stare numeracije (sada čl. 41. st. 2. t. 3. ZKP) i čl. 7. Uredbe o primjeni Zakona o krivičnom postupku u slučaju ratnog stanja ili neposredne ugroženosti neovisnosti i jedinstvenosti Republike Hrvatske bez provedene istrage, navodi da je optuženi K.Đ. tukao oštećenika M.J. u G., dok je ovaj iskazao da ga je K.Đ. više puta udario šakom po licu u vojarni "V.G." u Petrinji, ne dovodi u sumnju istinitost iskazivanja tog svjedoka niti u pogledu te pojedinosti, a niti u cjelini, jer se optužba ne temelji na dokazima prikupljenim od strane suda, već na podacima do kojih je došla policija u toku kriminalističke obrade, a ti podaci ne predstavljaju dokaz. Kako je iskaz oštećenika i ujedno svjedoka M.J. inače jasan, određen i relativno opširan prikaz događanja i ponašanja svakog optuženika posebno, a svjedok je sve optuženike poznavao od ranije, pa ih je zbog toga mogao na pouzdan način identificirati, a ujedno i upamtiti što je koji od njih radio, to je činjenično stanje utemeljeno na iskazu tog svjedoka - iako predstavlja jedini dokaz - po ocjeni ovog suda utvrđeno ispravno, a ne pogrešno kako se to tvrdi u žalbi. Zato je žalba optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja odbijena.

U čemu bi činjenično stanje bilo nepotpuno to se u žalbi ne obrazlaže, pa na taj žalbeni osnov nema daljnjeg osvrta.

U dijelu žalbe zbog odluke o kazni se navodi da sud nije primijenio pravila o individualizaciji kazne, jer je optuženike R., P. i Z. osudio na jednake kazne, da optuženicima P. i Z. nije cijenjeno kao olakšavajuće da su oni oženjeni, jednako kao i optuženik K..

Ovaj je prigovor osnovan samo u pogledu optuženog R.Ž., koji je po ocjeni ovog Vrhovnog suda, kao suda drugoga stupnja, osuđen prestrogo.

Radnja izvršenja kriv. djela zločina protiv civilnog stanovništva zbog kojeg je optuženi R.Ž. oglašen krivim sastoji se u tome što je ovaj optuženik za vrijeme oružanog sukoba i okupacije protupravno zatvorio oštećenika M.J., a to je učinio uperivši u njega oružje, nakon čega svaka kriminalna aktivnost ovog optuženika u odnosu na oštećenika prestaje. S obzirom na to ovaj sud ocjenjuje da je količina kriminalne aktivnosti optuženika R. manja od onih optuženih P.N. i Z.L. koji su mučili oštećenika, zbog čega optuženi R. ne zaslužuje tako tešku kaznu kao što je kazna zatvora u trajanju od 10 godina.

Valjalo je stoga uvažiti žalbu ovog optuženika zbog odluke o kazni, na temelju čl. 377. st. 1. ZKP, preinačiti presudu suda prvog stupnja i ovog optuženika osuditi na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, koja je primjerena težini djela i stupnju krivične odgovornosti ovog optuženika.

Naprotiv, kazne na koje su osuđeni optuženici P., Z. i K. nisu prestroge, već naprotiv primjerene okolnostima koje su mogle biti ustanovljene u tijeku suđenja u odsutnosti, te su potrebne da se ostvari očekivana svrha kazne.

Zbog iznesenih razloga žalba optuženika P., Z. i K. u cijelosti, a u ostalom dijelu žalba optuženog R., odbijene su kao neosnovane i na temelju čl. 374. ZKP potvrđen je nepreinačeni dio presude suda prvog stupnja.

U Zagrebu, 12. svibnja 1994.

Zapisničar:

Lipnjak-Bosanac Zlata v.r.

Predsjednik vijeća:

mr. Horvatinović Ružica v.r.

ovog prijepisa s izvornikom ovjerava

administrativni referent:

Klepac)

Suglasnost

Viši

(Štefica